

# Dereferka



...čítanie pod školskú lavicu  
č. 3 marec 2012

## Zúbkove pramene 2012

Hviezdoslavov Kubín je súťažou v prednese poézie a prózy. To viete hádam všetci. A vedia to aj vaši rodičia, ba dokonca i starí rodičia. V tomto školskom roku ide totiž už o 58. ročník! V našom okrese sa po siedmy raz nazýva Zúbkove pramene. Prečo? Ved' z nášho mesta pochádza a našiel tu i miesto svojho posledného odpočinku spisovateľ Ľudo Zúbek. Jedna z jeho kníh - Skrytý prameň - hovorí o Majstrovi Pavlovi z Levoče. Pred spomenutými siedmimi rokmi pani učiteľka N. Tučková zo ZUŠ a pani riaditeľka CVČ A. Šurinová prispeli k tomu, že v okrese Malacky táto súťaž nesie meno Zúbkove pramene.

Mnohí z vás, konkrétne šesťdesiat traja žiaci, sa zúčastnili vo februárových dňoch školského kola. Najskôr sa pred jarými prázdninami stretli súťažiaci v I. kategórii, teda deti 2. - 4. ročníka, v pondelok 27. februára si spríjmnili popoludnie druhostupniari. V II. kategórii súťažiaci piataci, šiestaci, siedmci, v III. ôsmaci a deviataci.

Najlepší postúpili do spádového kola. V minulosti sa toto kolo nazývalo obvodným. Našu školu reprezentovali štvrtáčky Barborka Bičanová, Tereška Hrončeková a Simonka Chválová v I. kategórii. Silvia Havlíková z 5. A, Hanka Slobodová z 5. C, Adriánka Dunárová zo 6. B postúpili v II. kategórii, Patrícia Dobrovodská a Kristína Kopáčová.



Recitátori po vyhodnotení s Alfrédom Swanom

Vo štvrtok 1. 3. sme v našej škole privítali 43 účastníkov spádového (obvodného) kola súťaže Zúbkove pramene. V troch kategóriách súťažili recitátori zo štyroch malackých základných škôl, Gymnázia na Ulici 1. mája, ZUŠ, MCK, ZŠ v Jakubove, Lábe, Záhorskej Vsi, Gajaroch. Porotcovia rozhodli o postupe 14 účastníkov do ďalšieho kola. Teší nás, že na výsledkovej listine nechýbali naše dievčatá. Nechýbali, ba tri postúpili do okresného kola. Ako sa to teda skončilo? Čestné uznanie získala Barborka Bičanová i Simonka Chválová, tretím miestom bol ocenený výkon Adriány Dunárovej, do okresného kola postúpil trojlístok v zložení: Hanka Slobodová, Silvia Havlíková a Patrícia Dobrovodská. V závere obvodného kola bolo určite podnetné i stretnutie s Alfrédom Swanom, majstrom hovoreného slova, ktorý sa prišiel na súťaž pozrieť. Ochoťne recitátorom poradil v ich ďalšej práci s prednášanými textami.

16. marca sa v okresnom kole Zúbkových prameňov v CVČ stretlo 31 recitátorov, ktorí postúpili zo všetkých troch spádových kôl. Spoločne so svojimi vyučujúcimi i odbornou porotou prežili príjemné stretnutie s umeleckým textom. Čerešničkou na torte sú dve ocenenia pre naše žiačky: tretie miesto získala Silvia Havlíková za prednes básne „Zlatá muzika“ od Milana Rúfusa, druhé miesto patrí Patrícii Dobrovodskej. Táto sympatická ôsmačka pracovala s textom Jozefa Urbana.

Že vám to nevyšlo podľa vašich predstáv? Víťazmi tejto súťaže sú všetci. Zúbkove pramene prinášajú stretnutie s umením, učia nás pekne rozprávať, pomáhajú prekonať ostych, strach... To je malé víťazstvo každého zúčastneného!



Ocenení recitátori v okresnom kole

# Európa v škole

Sme školou v Európe. Zapájame sa do projektu Európa v škole. Tvorili sme, lámali sme si hlavičky, uvažovali sme. 59. ročník projektu "Európa v škole" sa niesol v duchu motta: "EURÓPA: TVOJA - MOJA - NAŠA BUDÚCNOSŤ". Nesmierne nás potešil pohľad do výsledkovej listiny. Našli sme v nej práce našich žiakov ocenené i postupujúce do vyššieho kola súťaže. V literárnej časti zo slovenského jazyka sa umiestnilo šesť žiakov. Postupujúcimi sa v I. kategórii stali práce Emy Antičovej, Glórie Prášilovej, ocenená bola práca Samuela Bojanovského. V II. kategórii postúpili literárne práce Patrika Mrkvicu a Moniky Mifkovičovej, ocenená bola práca Silvie Havlíkovej. V anglickom jazyku získala postup práca Barbory Kránerovej, ocenení boli žiaci: Glória Prášilová, Dominika Rybárová, Dominik Beitl a Lucia Drábková. Kolektív žiakov 8. A, B sa zapojil do časti zahŕňajúcej multimedialné práce - a získal postup! Výtvary našich žiakov neostali nepovšimnuté ani v časti výtvarných prác. V I. kategórii získala postup Andrea Andreutti, ocenená bola kolektívna práca žiakov 3. B s názvom "Európa je náš spoločný domov". Zuzana Binčíková a kolektív žiakov 5. C patria medzi ocenených v II. kategórii. So svojou prácou "Zdravie - vyšší level" získala postup deviatačka Lucia Kupcová. Blahoželáme autorom všetkých 17 ocenených prác a postupujúcim držíme palce!



*Výtvarné práce je možné obdivovať v CVČ. Postupujúce budú zaslané do vyššieho kola súťaže.*



## Are we grateful?

I wonder what I would like to change in Europe. I go to school and as a student of the eighth grade next year I will have the opportunity to apply for a secondary school and then to choose a college.

I live in Slovakia where peaceful people live. Politicians address their interests without conflicts. We live here in peace.

What would I change in Europe? The consciousness of people to protect our nature. People still are not grateful for everything that the Earth provides. They endlessly use its natural resources. For example: Water. Large factories in Europe pollute rivers and people do not realize this precious commodity. We should remember that nothing can replace water. It is very important for our lives. 70% of human body consists of water.

Not only factories but also people pollute brooks, rivers and lakes. People throw various rubbish into the water. Few of us can remember how difficult life can be without water. I think that African people could speak a lot about this problem.

People in Europe should learn from the tragedy that happened in Japan. In my opinion countries should abolish nuclear power plants because such disasters are very dangerous for humans and wildlife. People in Europe and all over the world as well should focus more on the Sun, Water and Wind for production of electricity. It is less dangerous than building nuclear power plants.

If I were a director of a company, my employees would receive a premium for walking to work or using a bike. Using cars pollutes and destroys green plants.

We should do more to protect our nature. Nature gives us life and gives us everything we need for life. It is our "mother" and in my opinion we don't take care of it enough.

Dominik Beitl, 8.A



# Zachránená srnka

„Babka, čo to máš?“ zvedavo som sa jej spýtala.

Babka položila škatuľu pred o mňa a povedala: „Pozri sa sama!“

Nedočkavo som ju otvorila a zvedavo som do nej nazrela. V škatuli som zbadala staré fotografie. Nie farebné, ale čiernobiele. Brali sme do rúk jednu za druhou. Upútala ma tá, na ktorej som zbadala drobné usmiate dievčatko a srnku. Spýtala som sa babky, kto je na tej fotografii. Babka s úsmevom odpovedala: „To je tvoja mamička a srnka, ktorú dedko našiel v lese.“ Chcela som vedieť viac. Ihneď som bežala za dedkom, aby mi o tom porozprával.

Dedko sa pousmial, zamyslel a začal rozprávať: „Bolo to už dávno. Bol som mladý. Tvoja maminka mala štyri roky a tvoja teta Mirka bola malilinké bábätko. Pamätám si, že vtedy už tri dni vystrájala búrka. Keď sa búrka skončila, išiel som do lesa na huby. Vtom som zazrel pod kríčkom polomŕtve srňatko! Už sa skoro nehýbalo. Vedel som, že sa jeho matke muselo niečo stať, inak by ho tam nenechala samotné. Zdvihol som ho a zabalil do tenkej bundy, čo som mal na sebe. Vzal som ho domov do tepla, aby sa zohrialo. Začali sme ho prikrmovať mliekom z dojčenskej fľaše tety Mirky. Najskôr to vyzeralo so srňatkom veľmi zle. Keď sme už vedeli, že srňa prežije, dali sme mu meno. Naša malá srnka sa volala Zuzka. Chceli sme si ju nechať, dokiaľ nezosilnie tak, aby dokázala prežiť v prírode. Lenže... Stalo sa čosi, čo zmenilo naše plány. Zuzka mala úraz! Srnčia slečna bola veľmi hravá, ba niekedy až pojašená. Od radosti stále skackala ako malé kozliatko. Všade vyliezala, vyskakovala. Raz sa jej podarilo vyskočiť na traktorovú vlečku. Pri zoskoku z vlečky si zasekla kopýtko do medzery medzi dvierkami a vlečkou. A odtrhla si ho! Privolaný zverolekár jej musel amputovať nohu v kĺbe nad kopýtkom. Nemohli sme ju teda už pustiť do prírody. Tam by neprežila. Tak zostala u nás. Chovali sme ju až do staroby, pokým nezomrela. A veru -vydržala u nás 10 rokov!“

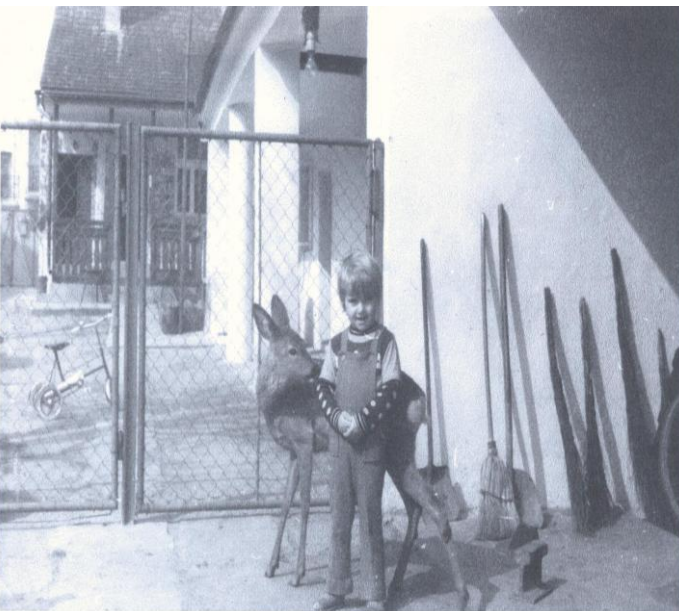
„Jéj! Aj ja by som chcela mať doma srnku!“ zvolala som nadšene.

„To nie je možné. Srnkám je lepšie v lese,“ vysvetlil mi dedko. Zrejme videl sklamanie v mojich očiach, a tak dodal: „Ale keď chceš, v zime mi môžeš ísť pomôcť kŕmiť. Určite uvidíš aj celé stádo srniek!“

Veľmi som sa potešila. Dedko je poľovník a v zime sa stará o lesnú zver. Dáva im do kŕmidiel kukuricu, pšenicu či kamennú soľ. Aspoň takto dedko a ostatní poľovníci pomáhajú zvieratkám v zime. Vtedy si pod snehom a zamrznutou pôdou nemôžu nájsť potravu.

Keď mi dedko v lete rozprával príbeh o Zuzke, určite mu nezišlo na um, že už v septembri pomôže inej srnke.

Silvia Havlíková, V. A



# Prečo nepoznajú mimozemšťania humor



Bol krásny tichý večer, sedel som na posteli a počúval rádio, ktoré bolo ako vždy zapnuté na plné „pecky“. Na kolenách som mal knihu a celý zahľbený do napínaveho deja som si vôbec (ale vôbec) nevšimol zvláštne svetlo, ktoré mi na okamih zablysko za oknom.

Tresk! Bum! Báč! Strhol som sa, lebo sa mi zdalo, akoby mi niečo narazilo do izby zvonka. Otriasla sa celá miestnosť a po obrovskom rachote zostalo hrobové ticho. (No, úžas! Zase moja milovaná sestrička niečo vystrája!) Zrazu mi niekto zaklopal na okno.

Prekvapilo ma to, lebo ho mám dost' vysoko nad zemou. Pomaly som sa k nemu priblížil a opatrne nazrel. V dnešnej dobe si nie je človek istý - ani vlastným oknom! To, čo som videl, mi vyrazilo dych. Nad zemou sa pri mojom (naozaj pri mojom) okne vznášal malý zelený chlapík. Namiesto uší mal niečo ako lieviky oranžovej farby, vygul'oval na mňa žltoružové oči a vyplazoval modrý jazyk. Téééda, taký nevychovanec! Alebo to bol pozdrav? V každom prípade som mal asi meter od seba MIMOZEMŠŤANA a delila nás len tenulilinká vrstva skla. Pomaly som otvoril okno - nechcel som, aby prechladol, ved' mimozemšťana nemám na návšteve každý deň - a vpustil som ho do mojej izby. Zelenáč neváhal a vošiel, teda priletel alebo sa skrátka nejako dopravil do mojej izby. Najprv som sa obával, ako sa budeme dorozumievať, ale zelenáč to vyriešil. Spustil na mňa perfektnou slovenčinou! No, čo lepšie by som si mohol želať? Mám pred sebou mimozemšťana a „kecá“ so mnou po slovensky! Tak sme sa pekne pozdravili, zoznámili a začali debatovať.

Pochádzal z d'alekej galaxie a vyslali ho na vedeckú misiu, aby zistil, čo je to humor. Vraj tam u nich nič také nemajú a chýry o humore k nim doleteli spolu s nejakým meteoritom. Sľúbil mi, že keď mu poviem, čo je humor, prezradí mi liek na všetky pozemské choroby a povie mi tajomstvo bezvojnového života. (Téééda, to vážne nie je zlé!!!) Ponuku som bez váhania prijal a začal som rozmýšľať, ako mu ten náš humor vysvetlím. „Vieš, humor je niečo, čím sa človek musí už narodiť, je to schopnosť, ako najlepšie reagovať skoro na všetky zložité situácie,“ pozrel som sa na zelenáča s nádejou, že zatiaľ rozumie, čo mu hovorím. Snažil sa tváriť inteligentne a chápavo, ale veľmi mu to nevyšlo. „Tak ešte raz. Humor je schopnosť smiať sa na vtipoch ostatných, ale aj na sebe. Humor je to, keď dokážeš rozveseliť svojich priateľov, ale aj cudzích ľudí.“

„Ale ako sa prejavuje? Aké sú vlastnosti humoru? Prečo ho niekto má a niekto nie?“ zasypal ma zelenáč otázkami, nad ktorými som nikdy predtým neuvažoval.

„Vieš, humor sa prejavuje usmiateymi tvármi okolo teba a tvojou dobrou náladou,“ zodpovedal som mu prvú otázku a bol som v koncoch. Nevedel som mu povedať, aké má humor vlastnosti ani to, prečo ho niekto má a iný nemá. „Viem, že si sa snažil, ale neviem z toho, čo si mi povedal, definovať humor. Asi to zostane navždy vašou záhadou. Ale aj tak ti d'akujem.“ Poslednýkrát sa usmial, zavrteľ uškami, zatočil sa a zmizol.

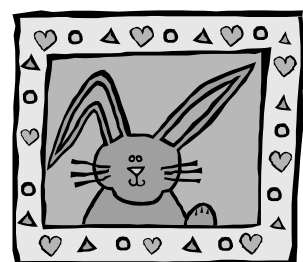
Bolo po všetkom. Zostal som nemo pozerat' do okna. Bohužiaľ, nedokázal som presne definovať humor. Je to niečo, čo môžu chápať len ľudia, a preto to navždy zostane pre mimozemšťanov záhada. Možno keď sa môj zelený kamarát zastaví nabudúce, nejakou sa dohodneme a prezradí mi liek na všetky ľudské choroby. Dovtedy budem čakať a s humorom spomínať na naše prvé stretnutie.

Ján Mrlan, VII.A

## Domov pre Kuba

Z babkinho domu sme sa s mamičkou odsťahovali do vlastného bytu, ale iba do blízkej dediny, aby nás mohla častejšie navštevovať. V mojej izbičke bolo dost' miesta aj pre domáce miláčika a po veľkom prosíkaní som na narodeniny dostala králika Kuba. Je šedý, mäkučký, hebký a pripomína plyšovú hračku. Od iných sa odlišuje stojatými uškami. O Kuba som sa vzorne starala, krmila som ho raz ja, inokedy mama. Krmili sme a krmili, až sme ho asi prekrmili. A moja mama aj pri pohľade naň zabedáka: „My už snád' máme namiesto maličkého králička strážneho psa!“ Mám ho však veľmi rada, lebo sa mu môžem post'ažovať, keď ma niečo trápi

a on sa potom ku mne pritúli, akoby ma chápal. Najradšej zo všetkého som s ním na balkóne alebo na tráve pred domom. Kubo u nás našiel nový domov a verne nás „stráži“ dodnes. Je to taký živý plyšový maznáčik.



Ema Antičová

# Pátranie po Scottovi



Cesta autom k starým rodičom bola dlhá a nudná. Konečne sme dorazili do cieľa. Starká a starký nás už netrpezlivo čakali, ako obvykle s úsmevom na tvárach. Ale vedela som, že niečo nie je v poriadku. Vyšla som do záhrady a čosi mi pripadalo zvláštne. Alebo zmenené? Vtedy mi to došlo. Po mojom najvernejšom priateľovi zostala iba prázdna búda. Scott vraj zmizol. Hľadala som ho celý večer, ale akoby sa pod ním zem prepadla. Starká si tak smutne zanedávala: „Ušiel, asi v noci. Už sa to párkrát stalo, ale vždy sa vrátil späť.“ Ja som však nestrácala nádej. Pevne som verila, že niekde tam na mňa čaká živý a zdravý.

Už som ten smútok v srdci nemohla vydržať, tak som sa rozhodla, že ho budem hľadať, kým ho nenájdem. Neotálala som a ihneď som začala vyrábať plagáty s jeho fotografiou a popisom, pridala som aj telefónne číslo. Pátranie pokračovalo na večernej „prechádzke“. Nasadla som na bicykel a vyrazila do ulíc. Plagáty som vyvešala všade, kde to bolo možné. O pár hodín som sa mohla vrátiť domov. Zaspávala som s nádejou v srdci, že nejaký dobrý človek ho nájde a zajtra si poňho budem môcť prísť.

Po raňajkách začal intenzívne vyzvárať mobil. Tam kdesi na druhom konci som začula hlas mojej najlepšej kamarátky. Takže planý poplach. Chvíľu sme sa spolu rozprávali. Netrvalo dlho a mobil znovu zazvonil. Hlas neznámeho dievčaťa mi povedal očakávané slová. „Namôjveru. Scott sa našiel,“ tešila som sa bežiac na dohodnuté miesto, čo mi nohy stačili. Scott sa rozutekal za mnou a ja za ním. Dievča sa mi predstavilo, volalo sa Laura. Presne ako ja! Od tej chvíle sme najlepšie kamarátky a stretávame sa každý týždeň. Všetci sme jej boli vdáční, že Scotta našla a odovzdala ho do rúk ozajstného majiteľa.

Laura Pal'ková

## Každý pes má koniec i začiatok

Naša rodina bývala v skromnom a útulnom byte. To posledné, čo by nám chýbalo, by bol veľký pes. Čas plynul rýchlo ako voda z horskej bystriny a ani sme sa nenazdali, na dvere nám začali nedočkavo klopať moje šieste narodeniny. Mojm najväčším želaním bolo mať psíka. Uložila som sa na spánok s očami plných sĺz a s maličkou vierou v zázrak. Ráno som okrem dotyku slnka pocítila na líci čosi nepríjemne studené a vlhké. A?! Div mi oči od údivu nevypadli. Na posteli sa nat'ahovalo roztomilé šteniatko labradorského retrievera zlatohnedej farby, s neskutočne milým pohľadom. Radostne som vyskočila z postele a vyobjímala som celú rodinu za najkrajší darček na svete. Sučka dostala meno Linda.



Od prvého okamihu sa živá kôpka stala mojou najlepšou priateľkou. Dlhé hodiny sme trávili spolu na prechádzkach v parku, cvičili sme ju a ľúbili nadovšetko na svete. Rodičia sa po krátkom čase rozhodli presťahovať sa do veľkého vidieckeho domu. Linda rástla, akoby ju ťahali za uši, a veľmi rýchlo si zvykla na nové, ešte nepreskúmané prostredie. Čím jej rôčky pribúdali, tým bola múdrejšia a zodpovednejšia. Pri nej ste mali pocit, že by za vás dala život. Jedného nepekneho daždivého dňa sa stalo niečo, čo nás veľmi zasiahlo. Linda ležala na boku, ťažko vzdychala a hoci i pri slabom dotyku brucha hlasno zaskuvíňala. Aj veterinár bol bezmocný. Ukázalo sa, že naše zvieratko, ktoré pre nás bolo tým najvzácnejším, má rakovinu. Netrvalo dlho a Linda zákernej chorobe podľahla. V mojom srdci zostala jedna obrovská bolestivá rana. V škole som sa nedokázala vôbec na nič sústrediť.

Po nekonečnom týždni plnom smútku a spomienok na jedinečného psíka ma rodičia milo prekvapili návštevou mestského útulku. Niektorí štvornohí „bezdomovci“ mali bojzlivý pohľad, iní boli čulí. V kúte bolo schúlené snehobiele psíča labradorského retrievera. Sučku Sofiu sme si bez váhania odniesli do novučkého domova. Dnes má už štyri mesiace a vyzerá, ako by Linde z oka vypadla. Pri chvíľach strávených s týmito psami som pochopila význam porekadla: PES JE NAJLEPŠÍ PRIATEĽ ČLOVEKA. Je celkom možné, že aj na vás čaká práve opustené zvieratko, ktoré potrebuje vašu pomoc a túži po teplom dotyku vašej dlane.

Katarína Klbiková



# Jedno modré, druhé hnedé

Tohtoročná zima nám veľmi veľa snehu nenadelila. Globálne otepľovanie, o ktorom každý hovorí, pociťujeme aj my. Naše staré mamy nám často hovoria o zimách, pri ktorých bolo aj po pás snehu. Dnes sa pozeráme na holú zem a teplomer ukazujúci +6 °C v januári. Zima-nezima, ten kto má rád zimné športy, musí naštartovať auto, naložiť lyžiarsky výstroj, proviant a prejsť 400 km do našich veľhôr Vysokých Tatier. Ak má šťastie - aj sneh bude!

Tento rok som medzi takýchto šťastlivcov patrila aj ja. Celá rodinka sme sa vybrali na lyže. V Starej Lesnej je malý útulný penzión, v ktorom vždy radi strávime zopár dní. Moje lyžiarske schopnosti sa celkom sľubne rozvíjajú a myslím, že som už prekročila úroveň začiatočníka. Ale pri celodennej lyžovačke aj poriadne vytrávi! Na obed sme sa preto vybrali k stánkom s občerstvením. Lyže sme odložili a očami sme sa zabodli

na ponuku jedál. Nie je nič lepšie, ako dobrá aacute; pečená klobása s poriadnym kusom chleba a horúcim čajom. Sedím si tak pri stole a počúvam silácke reči môjho staršieho, poriadne otravného brata. Majster sveta v zjazdovom lyžovaní! Pche! Ale zrazu... Kde zmizla moja klobása? Pozerám aj pod stôl. Nič. Kto by niekomu zobral z taniera jedlo? Žeby môj brat? To by od neho vystalo! Len moja mama a otec sa rehocú, div z lavičky nespadnú. A vtedy som zbadala aj ja toho zlodeja. Ale aký to bol zlodej! Jedno oko mal modré a druhé hnedé. Uši hore, čierno-bielu srst' a veselý chvostík. Na chrbte biely pruh s červeným krížom. A tak sme sa zoznámili. To bol on - môj zlodej. Lavínový pes záchranej horskej služby, s ľudským menom Števo. Jeho majiteľ Jakub, oblečený tiež v červenej bunde s bielym krížom, mi pod'akoval za klobásu, čo som "dala" Števovi. Slovo dalo slovo a ja som sa dozvedela množstvo zaujímavostí o samotnom chlpáčovi.

Števo bol pes - hrdina. Z lavíny už vyhrabal 12 ľudí. Naposledy to bol jeden český turista, ktorý sa pod vplyvom vlastnej hlúposti vybral na horskú túru v zlom počasí. Nadhodnotil svoje schopnosti a nikoho nepočúval. Keď spadla lavína, bolo už neskoro. Zostal pod ňou dobre dlho. Mal ťažkú zlomeninu nohy, ale bol živý. Horská služba a záchranári okamžite vyrazili hľadať nezvestných. Števo na čele záchranej akcie pracoval neúnavne. Ťuchal, snoril a hrabal. Dlhé hodiny boli všetci v plnej pohotovosti. Zrazu sa ozvalo nástojčivé Števovo brechanie a chlpáč hrabal ako o dušu. Sláva! Turista bol síce na kosť premrznutý a pod dvoma metrami snehu, ale živý. Števo sa zase raz vyznamenal. A čo po klobáse! Psisko si ju naozaj zaslúžilo. Ved' vlastný život vsádza na záchranu iných! Jakub, jeho majiteľ, mi stihol ešte povedať to, čo sa len tak bez príčiny nezareže do srdca: "Vieš, pes je jediné zviera, ktoré ťa miluje viac ako samého seba." Pozerala som sa na ich odchádzajúce postavy. Števo veselo pobehoval vo veľkých snehových závejoch. Kto by si pomyslel, čo všetko už vo svojom psom živote dokázal.

Monika Mifkovičová



## Nel'ahké rozhodnutie

Je pekné letné ráno. V malom mestečku jesenné slnko začína zohrievať ranný vzduch. Ako každú sobotu som sa vybrala na prechádzku. Som obyčajné dievča z priemernej rodiny a bývam v malom domčeku so staršou sestrou a rodičmi. Odmalička som chcela mať psíka, ale rodičia mi to nedovolili. Už aj tak mali veľa starostí s dvoma deťmi.

Každé ráno som chodila zbierať kvetinky na lúku, keď zrazu niečo zašuchotalo v kríkoch. S obavami som sa priblížila bližšie a prudko som odsunula konáre. Ležala tam malá chlpatá guľôčka s postrelenou labkou. V očiach sa mi zablyskli iskry. Doma som na rodičov vychrlila prosbu, aby sme si roztomilé psíča nechali. Ich nesúhlas ma nahneval a zavrela som sa za dvermi svojej izby. Onedlho sa moja staršia sestra vrátila s rachotom zo školy. Utešovala ma slovami: vraj si ho nemôžeme dovoliť, taký psík si vyžaduje veľa času a obetavosti. Tvrdohlavo som si stála za svojím. Na druhý deň som bežala ozlomkrky na lúku. Malému hladošovi som priniesla chlieb a vodu a bola som nadšená, že sa teší z mojej prítomnosti. Odolávala som pokušeniu napriek zákazu rodičov

vziať ho domov. Na ďalší deň sa však stal spolumajiteľom mojej izbičky, kam som mu tajne nosila čosi po zub a zásobovala som ho vodou. Psíčaťu bolo čoraz horšie. A keď raz mamička robila veľké upratovanie, natrafila na kľučiacého „maróda“. Súcit zvíťazil nad hnevom a odovzdala ho veterinárovi, ktorý prišiel tak rýchlo, ako sa len dalo. Psíkovi vybral guľku z nohy, obviazal mu ranu sterilným obvazom.

Po návrate zo školy ma čakala delegácia starších. Dlhو sme sa rozprávali a nakoniec sme uznali, že bude lepšie, keď psík zostane v novom domove. Dostal meno Hunny. Všetkých hrial pocit z vykonania dobrého skutku. A mne osobne sa splnil môj najväčší sen.

Dominika Rybárová

Krajinu zalial mesačný svit. Túto noc je však niečím zvláštny. Hoci je spln, svetlo Mesiaca pôsobí dnes akosi pochmúrne a tajomne. Mesiac so sklonenou hlavou hľadá na Zem a po guľatej tvári mu stekajú strieborné chladné slzy.

„Čo si videl dnes, brat Slnko, na našej krásnej Zemi? opýtal sa Mesiac predtým, než Zemi ukázal svoju bledú tvár.

„Dnes?“ povedalo ticho Slnko. „Dnes to bolo horšie ako včera a bojím sa, že zajtra to bude ešte horšie ako dnes. Nech nazriem na sever, na juh, na východ či západ, vidím len samé nešťastia, smútok, katastrofy... Ľuďom mizne z tváří úsmev, strácajú vnútorný pokoj, tešia sa z nešťastia druhých. A čo je najhoršie, brat môj, na lúkach, v parkoch vidím menej a menej detí. Schovávajú sa pred mnou za roletami svojich izieb, lebo vraj kvôli môjmu svetlu nevidia na obrazovky počítačov a televízorov. Veru, bratku, už ma nepotrebujú. Keby som zajtra nevyšiel na oblohu, mnohí by si to ani nevšimli.“

Mesiac so sklonenou hlavou počúval smutné Slncove slová. Odvrátil sa od Slnka, aby nebolo vidieť jeho vyronené slzy, a tvár si zakryl jemným závojom z mesačného prachu. Jedna zo slz však dopadla na najvyšší strom v lese. V jeho korune si našiel na noc skrýšu čierny d'ateľ.

„Čo ma to ovalilo?“ vykrikol, keď ho kvapka ťapla po hlavu.

Hľadá dohora, nebo čisté, žiaden mrak, iba Mesiac má okolo seba hmlistú studničku.

„Čo to?“ zopakoval si len tak pre seba a načúval, čo sa deje. Keďže bol príliš vysoko, vypočul si rozhovor medzi Slnkom a Mesiacom. Najprv mu to vyrazilo dych. Učupil sa bližšie ku kmeňu stromu, aby sa neprezradil. Mesiac však nečakane otočil svoju ustarostenú tvár smerom k d'ateľovi. Keď d'ateľ pozrel do jeho slzavých očí, prišlo mu ho ľúto.

„Hej, Mesiac, nesmúť!“ oslovil ho d'ateľ. „To, čo ti Slnko hovorí, je síce pravda, ale všetci ľudia nie sú rovnakí. Aj ja som si myslel, že ľudia sú zlí, ved' nám podpálili les, ale sú medzi nimi aj takí, ktorí nás majú radi,“ povedal už smelšie d'ateľ a usadil sa na najvyššom konári stromu, aby videl lepšie do tváre Mesiaca. „Neveríš? Tak teda počúvaj, čo sa mi stalo!“

A začal pokojne rozprávať: „Každý deň si poletujem nad lesom. Takmer vždy nájdem v ňom niečo zaujímavé. Sem-tam si zobnem semienko, bobuľku, utekám pred divými mačkami, dokonca aj pred líškami. Nebojím sa ich. Viem, že som rýchlejší. Brnk! A už som schovaný v kroví.“

Jedného slnečného dňa si takto poletujem nad našim lesom, rozmýšľam, kam si dnes zaletím, keď vtom zrazu zacítim obrovskú bolesť. Rútil som sa strmhlav k zemi a viac si nepamätám. Keď som precitol, začul som čiesi kroky. Je so mnou amen, pomyslel som si. Prepánajána, to sú ľudia! Srdce mi prudko bilo. Ocitol som sa v teplých dlaniach človeka. Vyplašený som sa schúľil do kľbka a krvi by sa mi nedorezal. Nastúpili so mnou do veľkej rachotiacej mašiny a frčali von z lesa. Najhoršie bolo, keď ma strčili za mreže. Potom mi krídla poobzeral akýsi čudný človek v dlhom bielom plášti a obviazal mi krídlo, ktoré ma ešte stále príšerne bolelo. Každú chvíľu ku mne chodil malý chlapec. Prihovárал sa mi, nosil mi vodu i potravu. Bolesť ustupovala, ale ja som bol zo dňa na deň smutnejší. Potreboval som k radosti priestor a voňavý lesný vzduch. Poletoval som po klietke a udieral hlavou o mreže. Chlapec sa na mňa smutne díval. Zakrátko ma opäť naložili aj s klietkou do toho čudesne rachotiaceho stroja. Zastali sme na kraji lesa. Chlapec ma vytiahol z klietky, priložil k tvári tak blízko, že som zreteľne videl jeho krásne ligotavé modré oči ako obloha. Jemne ma pohladkal po červenej čiapočke a potom... Potom otvoril svoju drobnú dlaň. Pochopil som, že mi ponúka slobodu. A ja som jeho ponuku prijal.

Od toho dňa vždy, keď začujem v lese ľudské hlasy, vítam ich silným ťukaním do kôry stromu. Verím, že do lesa vstúpili ľudia s čistým a úprimným srdcom, lebo som takých vo svojom živote stretol.“

Mesiac pozorne počúval. Jeho tvár sa rozžiarila, studnička zmizla a mesačný jas bol taký silný, že pripomínal ranné svitanie.

„Tento príbeh musím ešte pred úsvitom vyrozprávať Slnku,“ povedal Mesiac natešene. „Nie sú teda na Zemi len hašteriví a neporiadni ľudia, ba ani deti nie sú všetky rovnaké,“ tešil sa.

A naozaj. V ten deň Slnko veselo vyhuplo nad krajinu a rozdávalo teplo na všetky svetové strany. Ak však zbadáte okolo Mesiaca priesvitný oblúk - studničku, znamená to, že je veľmi smutný. Ved' Slnko a Mesiac naše činy sledujú dňom i nocou. Mali by sme preto zväziť, ako prežijeme každý svoj deň na našej krásnej modrej planéte.



„Nachystali deti masky, bol to smiech a špás!  
Fašiangový karneval zas prišiel medzi nás.  
Kráľovná, šašovia, všetci sú už tam,  
detský karneval práve prišiel k nám!  
Peťo, ten je smelý zajko, Jurko generál!  
Z Moniky je Snehulienka, z Ivky leví kráľ.  
Sú tu lienky, púpavienky, vlk i papagáj.  
Všetkým je dnes veselo - tak hudba hraj!

# KARNEVAL

A ako to bolo skutočne? Po roku bolo opäť veselo na karnevale! Vo štvrtok 16. februára sa v jedálni stretli princezná, čarodejnice, klauni, víly, vojaci, kovboji, lienky, motýličky, mackovia, ba dokonca i semafor s bačom. To 160 detí z prvého stupňa si užívalo veselú fašiangovú zábavu! Spoločne so svojimi pani učiteľkami i vychovateľkami si zatancovali. No pani učiteľkami a vychovateľkami? Jedna sa premenila na kráľovnú Déreku, ďalšie sa stali kovbojkami, šašom... Všetci si obzreli aj iné masky počas promenády. A keď decká smädilo? Občerstvili sa v bufete obsluhovanom dvomi pôvabnými zajačicami. Prvostupniari s napätím očakávali žrebovanie bohatej tomboly či vyhlásenie 36 najzaujímavejších masiek. Perfektné popoludnie!



Pani učiteľky pomerne  
netradične. Pomerne dosť  
netradične.



A vôbec - poznáte každú  
z nich?







*A báseň, ktorou sa inšpirovala pani učiteľka Raková, by mohla pokračovať:  
Dan, ten je smelý valach, Laura kominár!  
O tomto dni bude písať ne jeden novinár.  
Červená čiapočka dnes nejde k starej mame,  
veď dnes tu dobrú náladu máme!  
Už prišli lienky, motýlinky, tiger i panda.  
Hudba hrá, nálada stúpa, je tu veľká .....*



# Olympiáda v anglickom jazyku

Dňa 13. 2. 2012 sme sa spolu s pani učiteľkou Kurekovou vydali na cestu do Bratislavy. Krajské kolo už spomínanej olympiády sa odohrávalo v Spojenej škole Juraja Hronca. Ako vždy sa táto súťaž skladala z dvoch častí: písomnej a ústnej.

V písomnej časti nás chceli preveriť v oblasti gramatiky, slovnej zásoby a čítania a počúvania s porozumením. V ústnej zas našu schopnosť konverzovať a vymýšľať príbehy. Mali sme na to presne AŽ dve minúty. A áno, tie príbehy a rozhovory mali byť v angličtine a áno, bola hodnotená aj plynulosť, aj gramatika. Pre základné školy a gymnáziá sú tri kategórie: A1, B1 a C1. A1 sú piatáci, šiestaci a siedmci, B1 sú ôsmaci a deviataci a C1 sú všetci, ktorí boli v zahraničí dlhšie ako dva alebo tri týždne, prípadne majú rodiča anglického native speakera (to je niekto, koho materský jazyk je angličtina). Také isté kategórie sú pre stredné školy, ale s označením 2. Naším lektorom bol relatívne sympatický pán Alec Carter. Nie, nevedel po slovensky. Ale bolo to zaujímavé - mali sme akože telefonovať s pánom Carterom, tváriť sa, že sme z cestovnej kancelárie a ospravedlňovať sa mu, lebo sa mu zájazd nepáčil. Úloha snov každého z nás, no nie?

Pre našu školu toto krajské kolo dopadlo celkom dobre, získala som tretie miesto, ale skamarátila som sa s babou, ktorá získala druhé miesto. Čo je najzaujímavejšie, rozdiel medzi tretím, druhým a prvým miestom bol asi jeden bod. Úžasné, nie?

Gabika Kandová



## Tančiareň

A opäť sme sa vybrali do SND. Zároveň to bola taká zaujímavá hodina dejepisu. Tanec slovenskými dejinami dvadsiateho storočia. Na námiet predstavenia divadla Theatre du Campagnol „Le Bal“ režiséra Jeana-Clauda Penchenata napísali M. Huba a M. Porubjak.

Tančiareň - tanečný lokál - miesto, kde sa schádzajú ľudia, ktorí hľadajú partnerov. Z osamelých jednotlivcov sa stávajú dvojice, z ľudí ešte nedávno cudzích partneri. Vonku sa menia pomery a striedajú režimy, krajinu valcujú veľké dejiny: preženie sa ňou smršť svetovej vojny, komunistický prevrat, nádejná jar roku 1968, „bratská okupácia“, husákovská normalizácia, november 1989 i rozpad Československa. Len tí osamelí tanečníci na parkete zostávajú stále rovnakí - so svojimi ľudskými túžbami, svojou smiešnosťou a s nesplnenými snami.

Inscenácia sa hrá v SND už viac ako 10 rokov, získala cenu Dosky 2001 v kategórii Najlepšia inscenácia, Objav sezóny (Ivana Kuxová) a Najlepšia réžia sezóny 2000/2001.

V tomto predstavení nepadnú hovorené slová. Pocity, príbehy herci podávajú prostredníctvom tanca, hudby. Prekvapila ma však jedna vec. Správanie sa ľudí v minulosti a dnes. V minulosti bolo viacej gentlemanov a ľudia si ctili jeden druhého akosi viac, mali hádam viac rešpektu a dôstojnosti.

P. Hájková

## Človek v ohrození

Občianske združenie Človek v ohrození je nezisková, mimovládna organizácia, založená na Slovensku v roku 1999. Poslaním tejto organizácie je účinne pomáhať ľuďom, ktorí trpia dôsledkami vojnových konfliktov, prírodných katastrof a autoritárskych režimov. Vzdelávacími a osvetovými aktivitami na Slovensku sa snažíme prispieť k budovaniu otvorenej, tolerantnej a solidárnej spoločnosti. Aktivity organizácie možno rozdeliť do štyroch skupín - humanitárna pomoc, rozvojová spolupráca, podpora ľudských práv a vzdelávacie a osvetové aktivity na Slovensku, kde patrí i Medzinárodný festival dokumentárnych filmov Jeden svet. Sú členom Platformy rozvojových mimovládnych organizácií na Slovensku (PMVRO) a ako jediná slovenská organizácia sme od roku 2007 partnerom Úradu pre humanitárnu pomoc Európskej komisie ECHO (Humanitarian Aid Office of the European Commission).

JEDEN SVET



ONE WORLD

Základnými princípmi ich práce je adresná pomoc a efektívne využívanie finančných zdrojov. Za 11 rokov svojej existencie pomohli tisíckam ľudí vo vyše 20 krajinách sveta. Festival Jeden svet vznikol v roku 1999 v Českej republike. Organizátorom festivalu, ktorý v súčasnosti patrí medzi najvýznamnejšie európske festivaly venované problematike ľudských práv, je spoločnosť Človek v tísni. Zakladatelia českého festivalu aktívne pomáhajú vzniku podobných festivalov v zahraničí, najmä v krajinách východnej Európy a strednej Ázie.

P. Hájková

# Šikmá veža v Pise



Šikmá veža je najznámejšou pamiatkou talianskeho mesta Pisa. Stavba veže so zvonnicou začala pod vedením architekta Bonanna Pisana v roku 1174. Základ veže tvorí kamenný prsteneč vysoký 3 metre s priemerom 15,484 metra. Keď stavba dosiahla tretie poschodie a výšku asi 11 metrov, prstencová základňa sa naklonila na stranu približne o 15 cm. Pisano sa snažil vyrovnať sklon v štvrtom poschodí, ale nepodarilo sa mu to, preto z obavy, aby stavba nespadla, sa rozhodol nepokračovať. V roku 1234 architekt Giovanni di Simone však postavil ďalšie tri poschodia veže v rovnakom prevedení ako Pisano. Tým bola postavená základná veža v tvare valca. Na prízemí sú vchodové dvere a na ďalších šiestich podlažiach sú galérie so stĺporadím.

Všetky stĺpy sú zakončené hlavicami a polkruhovými oblúkmi. V dôsledku mákkého podlažia sa sklon veže stáročiami zväčšoval a na konci 20. storočia už bol sklon veľký 4,5 metra. Aj preto sa udávajú vždy dva údaje o výške veže. Na severnej strane je výška 55,22 metra a na južnej 54,52 metra.

Patrí medzi pamiatky kultúrneho dedičstva UNESCO.

Ak sa chcete na vlastné oči presvedčiť, že je táto veža naozaj šikmá, cez letné prázdniny treba navštíviť krásne Taliansko. Niektorí naši žiaci budú mať možnosť spoznať túto krajinu už v máji v rámci projektu Comenius.

Želáme im veľa krásnych chvíľ a pekné zážitky.

N. Báčorová



# Eiffelova veža

Eiffelova veža je kovová konštrukcia postavená na Champ de Mars v blízkosti Seiny v Paríži. Je najvyššou stavbou v Paríži a je jednou z najznámejších symbolov sveta. Veža je pomenovaná po jej staviteľovi Gustavovi Eiffelovi.

Táto 324 metrov vysoká a 10 100 ton vážiaca architektonická dominanta bola uvedená do prevádzky v roku 1888 ako symbol tzv. Svetovej čestnosti a hneď sa stala atrakciou hlavného mesta. Vežu navštívilo už viac ako 243 miliónov turistov. Krátkou prechádzkou cez most sa dá dostať k záhradám Trocadéro. Eiffelova veža bola postavená v júni 1888. Počas výstavby nedošlo k žiadnym smrteľným úrazom.

Eiffelova veža narazila na odpor parížskeho obyvateľstva, ktoré ju považovalo za poškvŕnu. Vo zvyšku Francúzska zväčša nechápali toto vzrušenie hlavného mesta. Pobúrení umelci ho nazvali „tragickou pouličnou lampou“ a vnímali „pochmúrny továrenský komín“ ako zneuctenie Paríža. V umeleckých a laterálnych kruhoch sa uskutočňovali kampane, v ktorých sa dokonca vyrábali letáky podpísané mnohými známymi umelcami. Dnes ale všeobecne je Eiffelova veža považovaná za jeden z najkrajších príkladov architektúry sveta. Medzitým ju aj Parížania láskyplne volajú Železná dáma.

Eiffelova veža sa mala v roku 1909 zbúrať. Keďže sa ale jej výška ukázala ako cenná pre komunikáciu, keď umožnila prvé medziatlantické rádiové spojenie, mohla aj naďalej ostať.

Veronika Bartalská



# Matematická olympiáda



Dňa 25. 1. 2012 sa zišli matematici z celého okresu aby prediskutovali svetové problémy vo forme matematických príkladov. Tento deň bol dôležitý pre deviatakov a piatakov, pretože to práve oni sa na Záhoráckej ulici v priestoroch tamojšej školy potili nad príkladmi. Ja som sa trápila spolu s Luckou Chmelovou, Miškou Hudáčkovou, Christiónom Líškom a Denisom Gallom nad príkladmi deviateho ročníka. Z vlastnej skúsenosti viem, že boli náročné, niekedy až príliš. Takže si viete predstaviť moje prekvapenie, keď som zistila, že som sa umiestnila na prvom mieste s plným počtom bodov! A to som si myslela, že mám minimálne dva zle a vo štvrtom mi vyšlo úplnou náhodou celkom pekné číslo, ktoré som dala ako odpoveď.

Piataci sa potrápili len s tromi príkladmi, no napriek tomu museli zapojiť veľa mozgových závitov, aby sa stali úspešnými riešiteľmi v spoločnosti toľkých súperov. Hanka Pradličková a Maťka Paľková skončili na peknom štvrtom mieste, Mário Prevaj na siedmom a Lenka Končeková na ôsmom mieste.

Matematická olympiáda sa líši od Pytagoriády tým, že vyžaduje, aby sme pri každom príklade uviedli okrem odpovede aj postup a vysvetlenie nášho postupu. Niet divu, že čas riešenia je v hodinách. Gabika Kandová

## Nové 3D kino v Malackách

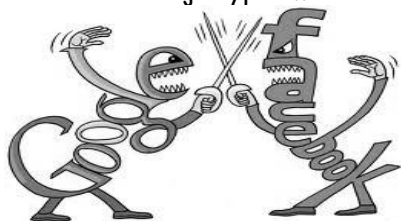
Milovníci filmov, už ste stihli zaregistrovať informáciu, že v Malackách máme nové kino? Nie, nemáme novú fantastickú budovu! Ale nové fantastické vnútro „Kultúrneho domečku“. Dátum 12. 1. 2012 sa trvalo zapíše do histórie, ktorú píše malacké kino od roku 1923. Áno, práve v tomto roku vzniklo a od tohto dátumu sa postupne mení jeho tvár - zariadenie i technické vybavenie. Náš Kultúrny domeček sa zmenil na 3D kino. Oficiálne sa tak zaradilo do prvej desiatky kamenných jednosálových kín na Slovensku, ktoré premietajú 3D.

Čo je to vlastne 3D? Je to trojrozmerný priestor (skr. je 3D), ktorý má tri rozmery. Pozícia objektov v tomto priestore je určená pomocou nejakej sústavy súradníc. Najznámejšie sú karteziánska a polárna sústava súradníc. Že tejto poučke celkom nerozumiete? Neprekáža! Dôležité je, že v kine uvidíme pekné zaujímavé filmy, ktoré v nás zanechajú hlboké zážitky.



Dominik Gašpar, Sofia Geliénová

Facebook - ja mám všetkých.  
Wikipedia - ja viem všetko.  
Google - ja mám všetko a všetkých.  
Internet - bezo mňa by ste neboli.  
Elektrina - však ja vypnem a uvidíte.



## Cha-cha-cha Hanky Slobodovej

Ide blondína po dial'nici a z rádia počuje:  
"Pozor všetkým na dial'nici! Na päťdesiatom kilometri ide nejaký šialenec v protismere!"  
Blondína sa pozrie z okna a zhrozí sa:  
"Že jeden, ved' tu je šialencov plná dial'nica!"

Pepíček je v škole a učí sa skloňovať. Je veľká prestávka, Pepíček sa pozrie do svojej desiaty a skloňuje:

1. pád - Kto čo? - "bageta"
  3. pád - Komu čomu? - "Pepíčkovi"
- Inštrumentál - S kým čím?  
- "So salámou."

Popoluška dostane tri oriešky.

Otvorí prvý - nič.

Otvorí druhý - nič.

Z tretieho prázdneho orieška vylezie červík, žmurkne na ňu a hovorí:

„Trapas, čo???"





# Nájdi sa!



## Baran

Dieťa narodené v tomto znamení vždy chce byť stredobodom pozornosti; častokrát ani nečaká, kým ho učiteľ vyvolá a povie nahlas správnu odpoveď. A to len preto, že chce učiteľovi dokázať, že všetko vie, že je najlepšie. Baran dávaj si pozor!

## Býk

Má vrodenný zmysel pre povinnosť a vie sa dobre sústrediť. Väčšinou však len dovtedy, kým sused nezačne s nejakými srandičkami. Potom občas vyrušuje, ale nestane sa, že by sa vyhovárал na iného; aj prípadný trest prijme pokojne. Nerozptyľuj sa srandičkami O.K. ?

## Blíženci

Deti z tohto znamenia sa ťažko sústredia na prácu, pretože ich myšlienky stále kamsi poletujú. Preto sa vrtia, sem-tam zašepkajú spolužiakovi niečo vtipné alebo pošlú lístok na druhý koniec triedy. Ak sú však vyvolaní, hneď sa dokážu "chytiť". Polepši sa!

## Rak

Poznáte ho podľa toho, že aj dvakrát zmení náladu počas jednej hodiny. Nič mu nevyčítajte, ak mu niečo "nesadne"; to by ho ranilo. Radšej ho niekoľkokrát pochváľte, keď mu vyjde písomka a uvidíte, ako sa bude nabudúce snažiť! Pravda.

## Lev

Očakáva, že s ním budú zaobchádzať ako so seberovným. Ak uzná učiteľa za osobu hodnú rešpektu, potom ho pozorne počúva a nedá na neho dopustiť. Ak však učiteľ využíva svoju moc a hlavne chce, aby ho žiak Lev poslúchal - nepochodí. Učiteľa by si mal počúvať stále!

## Panna

V škole dáva pozor. Na svoju prácu sa dokáže príkladne sústrediť. Ak počíta príklad, nič ňou nepohne, kým nemá správny výsledok. Ak náhodou vyšiel učiteľovi iný, teda zlý, bude mu to opakovane dokazovať, až si ho znepriatelí.

## Váhy

Vyžadujú dostatok pozornosti, aspoň prvé roky. Potom si začnú viac veriť a stanú sa suverénnejšími. V školách rôznych stupňov bývajú pokojné, aj keď s ostatnými lomcuje puberta. Pri odpovedi sú dôkladné a snažia sa všetko zdôvodniť.

## Škorpión

Odmalička dokáže očariť. Nemá zábrany sa na čokoľvek spýtať, tiež kedykoľvek povedať svoj názor. Netrestajte ho, ak niečo vyvedie; on vie, že urobil chybu a sám si to vyčíta. Radšej mu povedzte, že veríte, že sa to už nezopakuje.

## Strelec

Je ochotný pomáhať spolužiakom s úlohami, učiteľovi s pomôckami, prvý sa prihlási aj na zber. Niekedy si číta pod lavicou a často šepká či vykrikuje humorné poznámky. Wau - teba neumlčím.

## Kozorožec

Je cieľavedomý už od prvej triedy. Je bystrý a učivo si ľahko zapamätá, je rodený jednotkár. Keď mu učiteľ naznačí, alebo si sám uvedomí, že pomocou vedomostí zo školy veľa v živote dosiahne, vypracuje sa na najlepšieho v triede.

## Vodnár

Už od malička je zvedavý a do školy sa teší; to však ešte nevie, že bude musieť celých 45 minút spôsobe sedieť v lavici. Ak učiteľ nebude mať pre jeho zvedavú a neposednú povahu dost' pochopenia, môže mu školu aj znechutiť.

## Ryby

Deti - ryby sú citlivé a vyžadujú porozumenie. Ich myseľ sa často niekde zatúla a prestane sledovať, čo sa v triede deje. Výčitkami či posmeškami pred triedou ich môže učiteľ veľmi raniť. Potom mu prestanú dôverovať a môžu sa stať vzdorovitými!

Silvia Sedláčková

# VLKOLAK



Vlkolak je človek skrížený so psom - alebo vlkom. A alebo je to len človek, čo sa dokáže premeniť na vlka. Ako Vlkolak vyzerá? Vyzerá ako obrovský vlk. Ale je rozhodne oveľa silnejší, než nejaký vlk - je svalnatý a má červené oči. Väčšinou sa pohybuje na zadných nohách. Kde Vlkolak žije? Vlkolaci žijú v lese, ale samozrejme sa pravidelne vydávajú na lov ľudí. Niektorí vlkolaci sú ľudia, ktorých pohryzol iný vlkolak - mnohí z týchto ľudí vôbec nie sú zlí, ale keď sa premenia, nedokážu sa ovládnuť a napádajú ostatných ľudí. Vlkolaci majú väčšinou strach z splnu, pretože práve v tej chvíli sa začínajú premieňať. A taká premena rozhodne nie je nič príjemného. Čím sa živia? Živí sa mäsom - samozrejme. Väčšinou ľudia nezabijú, len ich otrhajú - chcú totiž, aby sa z nich stali vlkolaci. Keby ich zabili, bolo by to zbytočné.

Zaujímavosti ... Vlkolaci väčšinou nenapadajú ostatné zvieratá. Neexistujú.

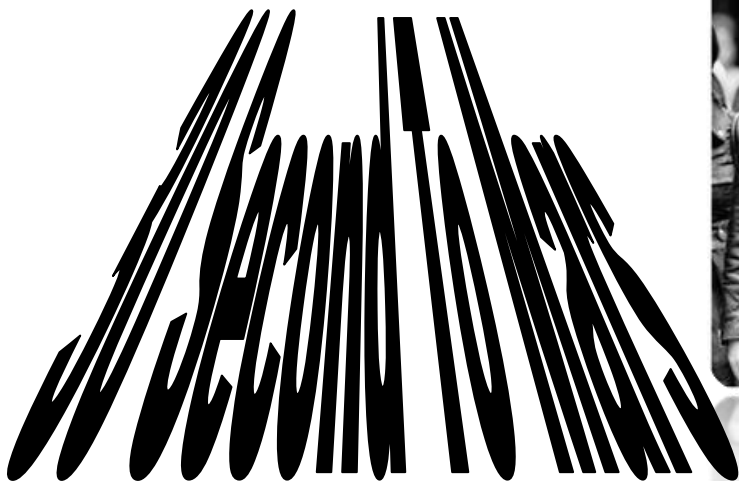
M. Černý

# AEROSMITH!



Aerosmith! Americká rocková kapela založená v Bostone v roku 1970! Označujú ich ako The Bad Boys from Boston - Zlí chlapi z Bostnu, alebo America's Gratest rock and roll band - americká najlepšia rokenrolová kapela. Hrajú spolu 40 rokov v pôvodnej zostave Steve Tyler, Joe Perry, Tom Hamilton, Brad Whitford a Joey Kramer. Mnohí známi rockeri mali či majú problémy - sú na drogách a alkohole. Samozrejme, žiadnemu začínajúcemu hudobníkovi nič takéto neprajeme. Vieme si však predstaviť, ako sa znáša sláva? Samozrejme, po tom ako sa Steve Tyler a jeho banda odrazili od dna, dostali prívlastok Nezničiteľná skupina alebo Skupina s deviatimi životmi. Treba spomenúť, že Aerosmith bol v roku 2001 umiestnený v Rokenrollovej sieni slávy. Na svojom konte majú viac ako 150 miliónov predaných cédečiek a platní, takisto boli štyrikrát ocenení Grammy a držia rekord v počte získaných zlatých a multiplatinových dosiek. V roku 2005 boli v časopise Rolling Stones umiestnení ako 57. najlepší umelci sveta a všetkých čias. Počas svojej hudobnej dráhy vydali 28 albumov, čo je veľa pôsobivé, a tak im to 57. miesto v Rolling Stone pripadne právom. Treba podotknúť, že v roku 1998 predviedli pieseň I don't want to miss a thing, ktorý napísala Dianne Warner, a hudbu zložil Joe Perry (gitarista). Pieseň sa vyšplhala na prvé miesto hitparád 5. septembra, a zotrvala do 26. 9. 1998.

Milí naši rodičia, aj my túto pieseň iste poznáme! Nezabudnuteľný Tylerov hlas a ústa ako dvere od práčky jednoducho patria k sebe.



Nechcem kopírovať Wikipédiu alebo podobné internetové zdroje. Keďže si však nevediem záznamy o hudobnej činnosti kapiel a ani o tom, kedy kapelka vznikla, musela som použiť WIKI... ☺ Skupina sa označuje ako rock, ale v podstate to je Alternatívny Metal, čo je o niečo tvrdsie ako ROCK.

Zloženie skupiny Jared a Shannon Letovci - bratia a ich Tommo Milcevic. Táto kapela pôvodne začala ako rodinný projekt v roku 1998. Jared je pôvodne filmový herec, a jeho brat Shannon fotograf..

Debutovali prvým albumom v roku 2002. S Albumom 30 Second to Mars. Ktorého sa rozpredalo 100 000 kusov.

Ďalší album vydali v roku 2005 - Beautiful Lie (Krásna lož), čím si získali ešte viac pozornosti a ešte viac fanúšikov. Obišli 4 kontinenty, 5 krajín, aby sa dostali do podvedomia fanúšikov, za čo mohli ďakovať aj Jaredovej kariére herca. Pretože album a Beautiful Lie uzrel svetlo sveta o čosi skôr no v neoficiálnej verzii - Jared a kapela sa rozhodli, že na albume budú dve bonusové skladby. Predalo sa viac ako 1 000 000 cédečiek, z čoho mali veľkú radosť.

V roku 2006 oznámili svoje turné, s inými kapelami, a tak vyvolali maximálny rozruch. Toto turné bolo podporované hudobnou stanicou MTV2 a volalo sa Welcome To Universe. 20. novembra 2006 bol natočený a odvysielaný klip k piesni From Yesterday, ktorý bol k filmu The Last Emperor (posledný vládca) - a v Čínskej ľudovej republike to bolo prvé video, ktoré bolo odvysielané celé. Môžeme povedať len jedinú vec: že očarili svet.

V roku 2009 vydali svoj tretí debutový album s názvom This is War, za ktorým nasledovalo aj turné.

Treba podotknúť, že Jared ako frontman kapely je veľmi prítlačlivý a okrem toho je to aj skutočne vynikajúci spevák. Jeho premena z losangelského plážového miláčika na zarasteného rockera bola nie len drsná, ale aj ohromujúca. Jeho oči pobláznili veľa teenegeriek po celom svete. (samozrejme že aj mňa) ☺

MUSIC BOX pripravila Veronika Pružinová

# Piataci v MCK

14. marca, kým deviataci usilovne pracovali na TESTOVANÍ 9 - 2012, sa piataci vybrali do MCK, kde pre nich pracovníci knižnice a múzea pripravili zaujímavý program. V knižnici spoločne pracovali na vyriešení kvízu. A veru si pekne potrápili svoje pekné hlávky! S Deniskou Bogdalíkovou sa porozprávali o čítaní kníh aj ich tvorení. Dozvedeli sa čosi o výstavbe príbehu. Zaujalo ich súťažné hľadanie strateného času s pánom Martinom Macejkom. Pokúšali sa objaviť dnešné Malacky na starých fotografiách. Na plátne sa objavila veľká čiernobiela fotografia a miestnosťou sa zaznievali tipy na určené miesto. Vydatené dopoludnie!



## Voda je nielen náš život

Žiaci 5. A a 5. B sa 2. marca opäť stretli s lektorkami z Daphne - Inštitútu aplikovanej ekológie, aby spoločne pokračovali v práci na celoročnom projekte "Voda je nielen náš život" so zameraním na sledovanie ekosystému Marheckých rybníkov pri Malackách. Projekt sa uskutočňuje vďaka "Ceny Holcim pre rozvoj regiónu Záhorie". Už teraz sa tešia na spoločnú vychádzku k rybníkom, pozorovanie prírody i upratovanie v okolí vodných plôch.



## O červenej sliepočke



Poznáte rozprávku O červenej sliepočke? Piataci, ktorých učí pani učiteľka Kristínová, ju poznajú. Nielen to! Vedia ju zahrať v anglickom jazyku! V kratučkom príbehu sa dozvieme, že byť lenivcom sa určite nevypláca. Divadielko pripravila pani učiteľka v rámci projektu COMENIUS. Ved' ako inak - ide o prípravu jedla a hľadanie pomocníkov, ktorí by usilovnej sliepočke pomohli. Vieme, že so svojim príbehom podnikli i turné k žiakom nižších ročníkov. Určite budeme mať príležitosť predstavenie vidieť na koncoročnej slávnostnej školskej akadémii.



# Naše dievčatá bronzové!

ZŠ Štúrova, Malacky	ZŠ Dérera, Malacky	10 : 2
ZŠ Rohožník	ZŠ Stupava	1 : 10
ZŠ Záhorácka. Malacky	ZŠ Štúrova, Malacky	5 : 9
ZŠ Dérera, Malacky	ZŠ Rohožník	4 : 3
ZŠ Stupava	ZŠ Záhorácka. Malacky	8 : 5
ZŠ Rohožník	ZŠ Štúrova, Malacky	2 : 9
ZŠ Stupava	ZŠ Dérera, Malacky	5 : 2
ZŠ Záhorácka. Malacky	ZŠ Rohožník	4 : 4
ZŠ Štúrova, Malacky	ZŠ Stupava	11 : 3
ZŠ Dérera, Malacky	ZŠ Záhorácka. Malacky	5 : 9

Vynikajúci úspech dosiahli dievčatá 7. - 8. ročníka, ktoré reprezentovali našu školu v okresnom kole hádzanej dňa 13. marca v malackej športovej hale. Získali bronzovú priečku, za sebou nechali ZŠ na Záhoráckej ulici aj ZŠ v Rohožníku. Do krajského kola postúpili žiačky zo ZŠ na Štúrovej ulici, strieborné medaily získali dievčatá zo Stupavy. Výsledkové tabuľky dokazujú, že stačilo tak málo...

1.miesto	ZŠ Štúrova, Malacky
2.miesto	ZŠ Stupava
3.miesto	ZŠ Dérera, Malacky
4.miesto	ZŠ Záhorácka. Malacky
5.miesto	ZŠ Rohožník

# Kráľ Šašo



Naši družinári si odniesli veľmi príjemný zážitok 22. 3. z divadelného predstavenia Theatre FORTISSIMO. Fortissimo v hudbe znamená veľmi silno, čo najsilnejšie. Ide však aj o názov divadla. Hlavnou postavou tohto divadla je mím Vlado Kulíšek, ktorý najčastejšie vystupuje s muzikantom a skladateľom Radkom Michalkom. Spoločne absolvovali už viac ako 3000 predstavení po celej Európe, ale napríklad aj vo Vietname. Kráľ Šašo - tak sa aj volalo divadelné predstavenie - si v publiku vyberá „svojho“ kráľa a rozohráva s ním a publikom humorne ladené krátke scény. Tie vychádzajú z historického prostredia a nálady daného obdobia. Protagonisti sa spoliehajú na fantáziu publika. Boli sme prekvapení nečakanými pointami známych rozprávkových situácií. A hlavne - bolo veselo!